

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 118/2021
28.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Опште удружење предузетника за подручје Општине ... – „АА“ ..., чији је пуномоћник Душан Ђорђевић, адвокат у ..., против туженог Привредна комора Србије Београд, чији је пуномоћник Јелена Паспаљ, адвокат у ... - ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Привредног апелационог суда 2 Пж 5633/20 од 14.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 28. априла 2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Привредног апелационог суда 2 Пж 5633/20 од 14.01.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Решењем Привредног суда у Пожаревцу 2П 235/2020 од 16.11.2020. године одбачена је тужба.

Решењем Привредног апелационог суда 2 Пж 5633/20 од 14.01.2021. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење Привредног суда у Пожаревцу 2П 235/2020 од 16.11.2020. године, којим је тужба одбачена. Одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, из свих разлога прописаних одредбама члана 407. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију. Тражио је трошкове на име састава одговора на ревизију и на име таксе на одговор на ревизију.

Испитујући основаност ревизије у границама прописаним одредбама члана 408. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

Побијано решење је донето без учињене битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју повреду ревизијски суд пази по

службеној дужности. Нису од утицаја ревизијски наводи којим се указује да побијана одлука има недостатака због којих се не може испитати и да у истој нису наведени разлози о битним чињеницама, чиме се суштински указује да је одлука која се побија ревизијом захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, јер таква битна повреда не представља дозвољени ревизијски разлог предвиђен у члану 407. Закона о парничном поступку. Надаље, ревидент истиче да нису били испуњени услови из члана 101. Закона о парничном поступку за одбачај тужбе, пре него што се странци остави рок за отклањање недостатака. Наведеним се такође указује на битне повреде одредаба парничног поступка, али такве које не би биле од значаја за правилност одлуке која се побија, у смислу члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, с обзиром на конкретно утврђење да не егзистира правно лице означено за тужиоца у конкретној парници.

Даље, ревидент указује на могућност да суд призна својство странке тужиоцу у конкретној парници, с обзиром на предмет спора, позивом на одредбу члана 74. став 4. Закона о парничном поступку.

Према стању у спису предмета, тужилац је поднео тужбу ради оправдања привремене мере која је на захтев тужиоца одређена решењем Привредног суда И 10/20 од 10.08.2020. године, којом је туженом забрањено да отуђи и оптерети одређене непокретности. Тужбом тужилац тражи да суд утврди да је тужилац власник непокретности које су обухваћене наведеним решењем о одређивању привремене мере.

Ценећи испуњеност процесних услова за поступање по тужби, првостепени суд је утврдио да тужилац не испуњава услове да буде странка у парничном поступку у смислу одредбе члана 74. ЗПП-а, јер нема ни правну ни пословну способност. Првостепени суд је утврдио да је тужилац раније био уписан при Регионалној привредној комори Пожаревац, који регистри су престали да постоје у смислу члана 17. Правилника о начину вођења регистра општих удружења, по протеку рока од 6 месеци од дана ступања на снагу Закона о привредним коморама из 2015. године. Даље је утврђено да тужилац није уписан у регистар општих удружења предузетника који се води код Привредне коморе Србије, да нема свој матични ни порески идентификациони број, а лица која се представљају као његови заступници нису уписани у регистар. Приликом доношења одлуке, првостепени суд је имао у виду да је у међувремену, решењем Привредног апелационог суда Иж 1389/20 од 16.09.2020. године, укинута решење Привредног суда И 10/20 од 10.08.2020. године, и одбачен предлог за одређивање привремене мере због недостатка страначке способности на страни тужиоца.

Како првостепени суд закључује да тужилац нема својство странке, те да се овај недостатак не може отклонити, одбацио је тужбу.

Другостепени суд прихвата изнето становиште првостепеног суда према коме нису испуњени процесни услови за поступање по тужби због недостатка страначке способности тужиоца, из ког разлога потврђује првостепено решење.

Ревизијом се оспорава изнето становиште нижестепених судова. Ревидент сматра да су нижестепени судови погрешно применили одредбе члана 74. Закона о парничном поступку, јер је према становишту ревидента било услова да се тужиоцу омогући да учествује у поступку тако што ће му се признати страначка способност. Даље истиче да није спроведена ликвидација као обавезан начин престанка удружења која нису поднела одговарајућу пријаву у року од 6 месеци од дана ступања на снагу Закона о привредним коморама из 2015. године, одакле закључује да тужилац као правно лице и даље постоји. Такође наводи да је тужени 11.06.2017. године са тужиоцем потписао записник о примопредаји непокретности, што значи да тужени ипак признаје својство странке тужиоцу имајући у виду да је извршио примопредају непокретности са тужиоцем.

Ревизија тужиоца није основана.

У конкретном случају нису испуњени процесни услови за поступање по тужби како то правилно закључују нижестепени судови. Тужилац се у тужби декларише као Опште удружење предузетника за подручје Општине ... под називом „АА“. Наведена форма удруживања била је регулисана Законом о привредним коморама из 2001. године у члановима 22. - 29, према ком закону је тужилац и био основан. Ступањем на снагу новог Закона о привредним коморама из 2015. године, задржана је нормативна регулатива наведених удружења као правних лица, али је одредбом члана 49. став 3. прописано да су општа удружења предузетника обавезна да поднесу пријаву за упис у регистар из члана 39. став 2. овог закона у року од шест месеци од дана ступања на снагу овог закона. У ставу 5. даље је прописано да уколико општа удружења предузетника не поднесу пријаву на начин и у року у складу са ставом 3. овог члана, престају да постоје, тако што се спроводи поступак ликвидације.

Дакле, из цитираних законских одредби произлази да су општа удружења предузетника законом уређена форма правних лица, чије се оснивање и постојање везује за упис у одговарајући регистар који води Привредна комора Србије, што тужилац није.

Не могу се прихватити као основани ревизијски наводи да су у конкретном случају били испуњени услови за примену одредбе члана 74. став 3. Закона о парничном поступку којом је прописана могућност да парнични суд својим решењем призна својство странке и оним облицима удруживања и организовања који немају страначку способност. Ово из разлога што се наведена законска одредба односи на оне ентитете која немају правну способност, а самим тим ни страначку, и која по форми организовања и постојања не могу стећи ту способност јер им закон не даје правни субјективитет.

Насупрот наведеном, опште удружење предузетника јесте законом предвиђена форма организовања предузетника у смислу члана 36. Закона о привредним коморама, па у ситуацији када се тужилац декларише као опште удружење предузетника, а своју форму организовања није уподобио законским условима, и не егзистира на начин

предвиђен законом, то се онда ради о процесном недостатку у виду непостојања страначке способности, како то правилно утврђују нижестепени судови. Супротно ревизијским наводима, наведени недостатак јесте неотклоњив, јер тужилац не постоји у време подношења тужбе.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд сматра правилним одлуке нижестепених суда којим су одбацили тужбу због недостатка страначке способности на страни тужиоца.

Применом одредбе члана 414. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

На основу одредбе члана 154. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију и судске таксе на ревизију, јер наведени трошкови нису били нужни ради вођења парнице.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић